

клеци на сините и зелените. Вторите клеци ще се затворят откъм реката и мочурището. ^{тук} Тундта е пълноводна, не ще могат да я прегазят. А в мочурището ^{приближават} ~~Тундските тире~~ ще ги поведат ~~тук~~ които познават брода, за да излезят после. Ще се придвижват с най-голяма тишина. Никой да не ви забележи. А ти, ^{сега} че чакаш с твоите от червения полк, знака "Помощ"! ^{после} След това той се обърна към войводата Манастир - Голямото ядро на твоята конница ще се яви чак когато Коча ги привлече поне на няколко поприца извън стана им. В долината на река Провадийска има място за голям конен отряд. Нека там се спотай и отряд ~~византийски~~ пешади от моравите байрячета. Може в последния миг ^{мгновените} да ударят през тази долина и побегнат към юг....

Нов съгледвач се промъкна и доложи, че откъм Дурул се придвижвали големи стенобитни машини към Одрин.

Саца ^{забеля} ~~вн~~ остър взор в очите на царя.

- ~~Византийски~~ Почваме ли ?

Калоян ^{всичка} ~~вдирна~~ ~~византийски~~ високо ръка.

- Почваме. Свети Димитър на помощ!

В това време пред царя се яви млад войскаря. Черните му очи пламтят дръзко и неустрашимо. Тънката коприна на тъмните му въси блести от младост.

- Ето що съм намислил, царю честити - казва той на Калояна който вперва в него помрачен от грижи взор. - Фръзите нямат храна. Ако пуснем сред тях едно стадо добитък и, прикрити зад него, стигнем незабелязано до лагера им, не ще ли успеем да ги изкараме извън окопа?

И черните му очи ~~издържани~~ смело издържат тежкия, корав ~~византийски~~ царски поглед.

- Как е името ти, войниче?

- Радул, царю честити.

- Викдал съм те вече някъде... Ако успееш с това, което си намислил, ^{утре} ще бъдеш стратор на моята конница.

Безумна ~~вн~~ гордост трепва по мургавото лице на момъка. Той се покла

ня доземи и изчезва зад високите скали

Саца ~~вн~~ остър взор в очите на царя.